

Dankwoord

Na 10 jaar (1998 – 2008) is het proefschrift af. Nu alleen nog even dit dankwoord schrijven, maar zo makkelijk is dat nu ook weer niet. Natuurlijk heb ik dit niet alleen gedaan en hebben veel mensen een bijdrage geleverd aan het tot stand komen van dit proefschrift, direct dan wel indirect.

Udo Brinkman, volgens mij heb ik je regelmatig slapeloze nachten bezorgd. Niet zo zeer omdat je weer eens tot diep in de nacht zat te werken om dat wat ik had toegestuurd te corrigeren, want ik weet dat je graag zo werkt. Nee, meer vanwege het feit dat ik zo nu en dan van de aardbodem leek te zijn verdwenen omdat ik weer eens iets voor de firma moest verkopen. Maar dan, als ik weer terug was, was het contact zo nu en dan wel heel erg intensief. Op deze plaats wil ik dan ook jouw vrouw, Jacqueline, zeer bedanken voor het altijd weer vriendelijk opnemen van de telefoon, zelfs als ik wel voor de 10^e keer op een avond belde. Uiteraard wil ik je ook zeer danken voor het feit dat je tot het einde toe als promotor voor mij hebt gewerkt, ook toen duidelijk werd dat je mij niet meer mag promoveren. We hebben daar naar mijn mening een zeer goede oplossing voor gevonden, maar – en niet om Hans-Gerd te kort te doen – ik zou je natuurlijk ook tijdens de promotie graag als mijn promotor hebben gehad.

Hans-Gerd Janssen, nu ik het toch over jou heb. Hoewel ik Udo al langer kende, hebben wij elkaar pas voor het eerst in november 1997 leren kennen. Jij werkte toen op de TU Eindhoven en ik werd daar toen door Wil van Egmond gestationeerd om daar te werken voor ATAS International BV. Ik werkte toen onder jouw begeleiding aan het SPE–GC–MS projekt, dat ook is opgenomen in dit proefschrift. Uiteindelijk heb ik iets meer dan een jaar op de TU gewerkt. Daarna ben jij naar Unilever gegaan en ik naar ATAS. Inmiddels was ik al wel aan mijn promotie begonnen en was jij gevraagd mijn co-promotor te zijn. Het toeval wilde dat jij verhuisde naar Prinsenbeek, dat mijn ouders op een paar honderd meter afstand van je kwamen wonen in Breda, en dat jij en mijn vader elke dag met dezelfde trein naar Schiedam/Vlaardingse reisden. Dit leidde er toe dat er regelmatig diverse monsters en documenten op het perron werden uitgewisseld. Doordat je zo dicht bij mijn ouders woont was het natuurlijk ook erg makkelijk om bij jou thuis langs te komen voor onze “zeer wetenschappelijke besprekingen”, waarbij Janet dan altijd zorgde voor thee en een lekkere koek.

Wil van Egmond, bij jou, als directeur van ATAS International BV, vond ik mijn eerste baan in de commercie. Daarbij bracht je mij ook in contact met “het wereldje” van de chromatografie en na HTC (Brugge), Pittcon (Orlando) en ISCC&E (Riva del Garda) heb je mij er toe bewogen om aan mijn “Doctors-roman” te gaan werken. Samen hebben we toen

ook veel tijd in de auto doorgebracht en hoewel dit proefschrift geen stellingen bevat wil ik er een, die wij samen hebben bedacht toen we weer eens in een file stonden, toch noemen omdat daarmee het fileprobleem in Nederland een heel stuk kleiner zal worden: “Natuurlijk gezien moet de lineaire doorstroomsnelheid verdubbelen als de doorstroomopening halveert, anders ontstaat er drukopbouw. Met andere woorden, als een snelweg versmalt van twee rijbanen naar een, moet de snelheid worden verdubbeld van 120 km/uur naar 240 km/uur en niet worden verlaagd naar 70 km/uur, want anders ontstaat er een file.”

Ralf Löscher, in 2002 haben wir uns auf der EPRW in Rom getroffen – du als Verkäufer für LECO Instrumente GmbH und ich als Applizist für ATAS. Durch die Zusammenarbeit von LECO und ATAS hatten wir Einiges miteinander zu tun. In Rom hast Du mich zum Essen eingeladen und mich gefragt, ob ich daran interessiert sei, für LECO in Mönchengladbach zu arbeiten. Zu dieser Zeit hatte noch fast Niemand von Pegasus GC-ToF MS gehört und Jeder in der Chromatographie-Welt dachte, LECO sei ein Schreibfehler für LEGO. Mit Ralf Kadagies als Service-Ingenieur sind wir dann im Team gemeinsam durch Europa gefahren. Am Tage waren wir beim Kunden, abends werteten wir die Daten beim Essen – die Laptops neben den Tellern – aus, damit wir dem Kunden die Auswertungen am nächsten Morgen präsentieren konnten. So arbeiteten wir daran, den Pegasus in Europa bekannt zu machen. Mittlerweile zählt die SepSci-Group in Deutschland neun Personen und auch die anderen Niederlassungen in Europa verkaufen Produkte der *Separation Science*. Leider hast du LECO vor Kurzem verlassen, aber ich bin mir sicher, dass unsere Zusammenarbeit in anderer Form andauern wird.

Graag wil ik langs deze weg alle co-auteurs, collega's en oud-collega's danken voor de samenwerking die wij in de afgelopen tien jaar hebben gehad, zowel zakelijk als wetenschappelijk: Mark van Lieshout, Peter Blokker, Peter Jüngel, Günther Lach, Manfred Linkerhägner, Marieke van Deursen, Erwin Kaal, Chris van Platerink, Yvonne Hariegel, Geert Alkema, Hillie Nieuwenhuizen, Nikolai Grobov, Bram van der Meer, Mitsuhiro Kurano, Marion Kehren, Birgit Zahel, Daniela Wolf, Ralf Kadagies, Frank Nagler, Peter Tablack, Monika Gumpendobler, Mike Duisken, Al Schmidt, Claudia Demarteau, Erica Kampschreur en Marcel Martinussen. Eén collega wil ik toch nog in het bijzonder noemen en dat is Beate Boisten. Naast dat wij collega's zijn bij LECO, is er vanaf de eerste dag dat wij elkaar kennen een speciale band tussen ons gegroeid. Beate, voor mij ben jij een echte vriendin geworden.

Last but not least: het thuisfront. Familie, vrienden, HSK-ers, L'UF-ers, Stall-Freunde. Hoewel ik jullie de laatste tijd zeer veel in de steek heb gelaten, was jullie belangstelling altijd, maar zeker tijdens de laatste loodjes, voor mij zeer belangrijk. André, hoewel je er absoluut niets van zult hebben begrepen, heb je toch het hele proefschrift doorgelezen om het te corrigeren op stijlfouten en dergelijke. Bedankt. Pappa en mamma, ik weet dat ik jullie veel kopzorgen heb bezorgd. Het is dan ook daarom dat ik dit proefschrift aan jullie opdraag.